

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เรื่อง อำนาจในการสั่งหรือเรียกให้บุคคลที่เกี่ยวข้องส่งเอกสารหลักฐานที่จำเป็น
มาเพื่อประกอบการพิจารณาตามมาตรา ๔๒ และมาตรา ๕๗ (๒)

แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗

สำนักงานประกันสังคมได้มีหนังสือ ที่ รส ๐๗๑๑/๒๓๒๙ ลงวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเพื่อขอหารือเรื่อง การสั่งให้ส่งหรือเรียกเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ สรุปความได้ว่า ตามที่มาตรา ๔๒ และมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้กำหนดให้คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน คณะกรรมการการแพทย์ คณะอนุกรรมการ และพนักงานเจ้าหน้าที่ มีอำนาจหน้าที่ในการสั่งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องส่งเอกสาร สิ่งของ หรือข้อมูลที่เป็น รวมทั้งจะสั่งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงด้วยก็ได้ นั้น สำนักงานประกันสังคมมีปัญหาในการปฏิบัติตามกฎหมายทั้งสองมาตราดังกล่าวเนื่องจากผู้ที่ถูกเรียกหรือสั่งให้ส่งเอกสารหลักฐานทางการแพทย์ ซึ่งเป็นแพทย์หรือโรงพยาบาลที่ให้การรักษาลูกจ้างที่เจ็บป่วยไม่ส่งเอกสารหลักฐานดังกล่าวให้แก่คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน คณะกรรมการการแพทย์ คณะอนุกรรมการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่โดยให้เหตุผลว่าลูกจ้างไม่ยินยอมถ้าแพทย์หรือโรงพยาบาลส่งเอกสารหลักฐานทางการแพทย์ของผู้ป่วยดังกล่าวจะขัดต่อข้อบังคับของแพทยสภาในเรื่องการเปิดเผยความลับของผู้ป่วยและสิทธิของผู้ป่วย ตลอดจนขัดต่อกฎหมายรัฐธรรมนูญในเรื่องสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล ซึ่งปัญหาดังกล่าวทำให้เกิดข้อขัดข้องในการพิจารณาเพื่อจ่ายเงินทดแทนให้แก่ลูกจ้าง เนื่องจากไม่มีข้อมูลเอกสารหลักฐานทางการแพทย์เพียงพอในการวินิจฉัยว่า ลูกจ้างเจ็บป่วยหรือถึงแก่ความตายด้วยโรคซึ่งเกิดขึ้นตามลักษณะหรือสภาพของงานหรือเนื่องจากการทำงานและได้กลายเป็นปัญหาต่อการทำงานของสำนักงานประกันสังคม

สำนักงานประกันสังคมจึงขอหารือ ดังนี้

๑. การที่ลูกจ้างได้ทำหนังสือไม่ยินยอมให้แพทย์และโรงพยาบาลที่ให้การรักษายาบาลแก่ตนส่งเอกสารหลักฐานทางการแพทย์ของตนแก่ผู้ใดนั้น เมื่อคณะกรรมการและพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้มีคำสั่งตามมาตรา ๔๒ และมาตรา ๕๗ แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ สั่งให้แพทย์และโรงพยาบาลที่ให้การรักษาส่งหรือเรียกให้ส่งเอกสารทางการแพทย์ของลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ป่วย แพทย์และโรงพยาบาลนั้นจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการและพนักงานเจ้าหน้าที่นั้นหรือไม่ เพราะเหตุใด

๒. บทบัญญัติตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๔๒ และ มาตรา ๕๗ (๒) ขัดต่อกฎหมายรัฐธรรมนูญหรือไม่ อย่างไร

ในการพิจารณาข้อหาหรือตั้งกล่าว คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๙) ได้ฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม (สำนักงานปลัดกระทรวงและสำนักงานประกันสังคม) และผู้แทนแพทยสภา แล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า กรณีที่เป็นปัญหากับสำนักงานประกันสังคมในการพิจารณาวินิจฉัยเพื่อจ่ายเงินทดแทนให้แก่ลูกจ้างนั้น เกิดจากการที่ลูกจ้างกลุ่มหนึ่งเจ็บป่วยแล้วได้เข้ารับการตรวจรักษาจากแพทย์ผู้หนึ่ง และได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์เหมือนกันทั้งกลุ่มว่าลูกจ้างเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน ลูกจ้างนั้นจึงได้นำใบรับรองแพทย์ของแพทย์ผู้เดียวกันนั้นมายื่นคำร้องขอรับเงินทดแทนจากสำนักงานประกันสังคม เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้พิจารณาใบรับรองแพทย์ประกอบกับการสอบสวนข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏว่าใบรับรองแพทย์เพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะมีคำสั่งให้จ่ายเงินทดแทนได้ เพราะแพทยสภาถือว่าใบรับรองแพทย์เป็นเพียงผลของการวินิจฉัยเบื้องต้นในทางการแพทย์เท่านั้น คณะกรรมการการแพทย์จึงได้เรียกให้ลูกจ้างเข้ารับการตรวจร่างกายซ้ำหรือเรียกให้ส่งเอกสารหลักฐานทางการแพทย์เพิ่มเติมแต่ลูกจ้างนั้นไม่ยินยอมที่จะตรวจร่างกายซ้ำหรือส่งเอกสารหลักฐานเพิ่มเติม พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่สามารถวินิจฉัยได้จึงได้มีคำสั่งยกคำร้อง ลูกจ้างกลุ่มนี้จึงได้อุทธรณ์คำสั่งไปยังคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนโดยคำแนะนำของคณะกรรมการการแพทย์ จึงได้เรียกให้ลูกจ้างนั้นเข้ารับการตรวจร่างกายซ้ำหรือเรียกให้ส่งเอกสารหลักฐานทางการแพทย์เพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณาอีกครั้ง แต่ลูกจ้างกลุ่มนั้นต่างไม่ปฏิบัติตามคำสั่งและทำเป็นหนังสือไม่ยินยอมให้แพทย์และโรงพยาบาลที่ให้การรักษายาบาลแก่ตนส่งเอกสารหลักฐานทางการแพทย์ของตนแก่ผู้ใดคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนจึงมีคำวินิจฉัยยืนตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ที่เพิกคำร้องของลูกจ้างกลุ่มดังกล่าวข้างต้น

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๙) ได้พิจารณาปัญหาข้อหาหรือของสำนักงานประกันสังคม ประกอบข้อเท็จจริงดังกล่าวข้างต้นแล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง แพทย์และโรงพยาบาลที่ให้การรักษายาบาลลูกจ้าง มีหน้าที่ต้องส่งเอกสารหลักฐานทางการแพทย์ของลูกจ้างโดยที่ลูกจ้างนั้นได้มีหนังสือไม่ยินยอมให้ส่งเอกสารหลักฐานดังกล่าวแก่คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน คณะกรรมการการแพทย์ คณะอนุกรรมการและพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้มีคำสั่งตามมาตรา ๔๒ และมาตรา ๕๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ หรือไม่ เพราะเหตุใด นั้น เห็นว่า โดยที่บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้บัญญัติให้สำนักงานประกันสังคมมีหน้าที่จ่ายเงินทดแทนให้แก่ลูกจ้างที่ประสบอันตราย เจ็บป่วย สูญหายหรือถึงแก่ความตาย ฯลฯ เนื่องมาจากการที่ลูกจ้างได้ทำงานให้แก่นายจ้าง แต่ในทางปฏิบัติการพิจารณาวินิจฉัยว่าลูกจ้างรายใดเจ็บป่วยหรือถึงแก่ความตายด้วยโรคซึ่งเกิดขึ้นตามลักษณะหรือสภาพของงานหรือเนื่องจากการทำงาน

หรือไม่ เป็นกรณีที่มีข้อขัดข้องและมีปัญหา ดังนั้น พระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๔๐^๑ จึงบัญญัติให้คณะกรรมการการแพทย์มีอำนาจหน้าที่ในการให้คำปรึกษาแนะนำทางการแพทย์แก่คณะกรรมการและสำนักงานประกันสังคมในการวินิจฉัยกรณีดังกล่าว ในการนี้ กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมจึงได้กำหนดหลักเกณฑ์เพื่อให้แพทย์ได้ใช้ในการวินิจฉัยโรคจากการทำงานโดยออกประกาศกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม เรื่อง หลักเกณฑ์การวินิจฉัยและการประเมินการสูญเสียสมรรถภาพของผู้ป่วยหรือบาดเจ็บด้วยโรคจากการทำงาน^๒ (ลงวันที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศกระทรวงฯ ฉบับที่ ๒ ลงวันที่ ๓๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑) กำหนดให้หลักฐานทางการแพทย์ซึ่งประกอบด้วย เวชระเบียน ผลและรายงานการชันสูตรต่างๆ ที่เกี่ยวกับโรค ใบรับรองแพทย์และความเห็นของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ เป็นส่วนหนึ่งของหลักเกณฑ์ในการวินิจฉัยด้วย และเพื่อให้คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน คณะกรรมการการแพทย์ คณะอนุกรรมการ และพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทราบข้อเท็จจริง รวมทั้งให้ได้มาซึ่งเอกสารหลักฐานต่างๆ เพื่อประกอบการพิจารณาวินิจฉัยการจ่ายเงินดังกล่าว พระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๔๒^๓ และมาตรา ๕๗ (๒)^๔ จึงได้บัญญัติให้คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน คณะกรรมการการแพทย์ คณะอนุกรรมการ และพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งหรือเรียกให้บุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือส่งเอกสาร สิ่งของหรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องและจำเป็นมาเพื่อประกอบการพิจารณาได้ ดังนั้น เมื่อมีบทบัญญัติของกฎหมายให้

^๑ มาตรา ๔๐ คณะกรรมการการแพทย์มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๒) ให้คำปรึกษาแนะนำในทางการแพทย์แก่คณะกรรมการและสำนักงาน

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒ ข้อ ๑ การวินิจฉัยโรคจากการทำงาน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) มีหลักฐานทางการแพทย์แสดงการเจ็บป่วย ดังนี้

(ก) เวชระเบียน

(ข) ผลและรายงานการชันสูตรต่างๆ ที่เกี่ยวกับโรค

(ค) ใบรับรองแพทย์

(ง) ความเห็นของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ

ฯลฯ

ฯลฯ

^๓ มาตรา ๔๒ คณะกรรมการ คณะกรรมการการแพทย์ และคณะอนุกรรมการมีอำนาจสั่งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องส่งเอกสาร สิ่งของ หรือข้อมูลที่จำเป็นมาพิจารณาได้ ในการนี้ จะสั่งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงด้วยก็ได้

^๔ มาตรา ๕๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๒) มีหนังสือสอบถามหรือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องหรือสิ่งอื่นที่จำเป็นมาเพื่อประกอบการพิจารณา

ฯลฯ

ฯลฯ

อำนาจไว้อย่างชัดเจนแล้ว แพทย์และโรงพยาบาลซึ่งเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องในการรักษาพยาบาลลูกจ้างจึงมีหน้าที่ต้องส่งเอกสารหลักฐานทางการแพทย์เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการที่ได้มีคำสั่งตามมาตรา ๔๒ และมาตรา ๕๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗

สำหรับประเด็นที่ว่าแพทย์และโรงพยาบาลไม่อาจส่งเอกสารหลักฐานทางการแพทย์ของลูกจ้างผู้ป่วยให้แก่คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน คณะกรรมการการแพทย์ คณะอนุกรรมการและพนักงานเจ้าหน้าที่เนื่องจากลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ป่วยได้ทำหนังสือยินยอมให้แพทย์และโรงพยาบาลส่งเอกสารหลักฐานทางการแพทย์ให้แก่ผู้ใด ถ้าแพทย์และโรงพยาบาลส่งเอกสารหลักฐานทางการแพทย์ของลูกจ้างผู้ป่วยจะเป็นการขัดต่อข้อบังคับของแพทยสภาในเรื่องการเปิดเผยความลับของผู้ป่วยและสิทธิผู้ป่วย ตลอดจนขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยในเรื่องสิทธิและเสรีภาพส่วนบุคคล นั้นเห็นว่า ข้อบังคับของแพทยสภา ว่าด้วยจริยธรรมแห่งการประกอบวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๖ หมวด ๓ ว่าด้วยการประกอบวิชาชีพเวชกรรม ข้อ ๙^๔ ได้กำหนดว่าผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมต้องไม่เปิดเผยความลับของผู้ป่วยซึ่งตนทราบมาเนื่องจากการประกอบวิชาชีพ เป็นข้อกำหนดที่ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมต้องรักษาความลับและปฏิบัติตาม มิฉะนั้นอาจถูกกล่าวหาหรือกล่าวโทษจากบุคคลผู้ได้รับความเสียหายได้ แต่ข้อบังคับดังกล่าวได้กำหนดข้อยกเว้นไว้ในข้อเดียวกันนั้นว่า ในกรณีที่ผู้ป่วยเองได้ให้ความยินยอม หรือเมื่อผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมต้องปฏิบัติตามกฎหมายหรือตามหน้าที่ที่ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมก็อาจเปิดเผยความลับของผู้ป่วยซึ่งตนได้ทราบมาเนื่องจากการประกอบวิชาชีพได้ เพราะเป็นการปฏิบัติตามกฎหมายและตามหน้าที่ จึงไม่ขัดต่อข้อบังคับของแพทยสภาและเห็นว่า การส่งเอกสารหลักฐานในกรณีนี้มิได้เป็นการกล่าวหรือไขข่าวแพร่หลายซึ่งข้อความไปยังสาธารณชนอันเป็นการละเมิดหรือกระทบถึงสิทธิของบุคคลในความเป็นอยู่ส่วนตัว^๖ จึงไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

นอกจากนี้ พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๑๕^๗ ได้บัญญัติว่าข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีลักษณะเป็นรายงานการแพทย์หรือข้อมูลข่าวสารส่วน

^๔ ข้อ ๙ ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมต้องไม่เปิดเผยความลับของผู้ป่วยซึ่งตนทราบมาเนื่องจากการประกอบวิชาชีพ เว้นแต่ด้วยความยินยอมของผู้ป่วย หรือเมื่อต้องปฏิบัติตามกฎหมายหรือตามหน้าที่

^๖ มาตรา ๓๔ สิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัวย่อมได้รับความคุ้มครองการกล่าวหรือไขข่าวแพร่หลายซึ่งข้อความหรือภาพไม่ว่าด้วยวิธีใดไปยังสาธารณชน อันเป็นการละเมิดหรือกระทบถึงสิทธิของบุคคลในครอบครัว เกียรติยศ ชื่อเสียง หรือความเป็นอยู่ส่วนตัว จะกระทำมิได้ เว้นแต่กรณีที่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณชน

^๗ มาตรา ๑๕ ข้อมูลข่าวสารของราชการที่มีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผยก็ได้ โดยคำนึงถึงการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายของหน่วยงานของรัฐประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชนที่เกี่ยวข้องประกอบกัน

บุคคลซึ่งการเปิดเผยนั้นจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร หน่วยงานของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผยก็ได้ ฯลฯ แต่ก็มีบางกรณีที่เป็นข้อยกเว้น ดังเช่นที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๔ (๘)^๔ ที่ให้หน่วยงานของรัฐเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของตนต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐหรือบุคคลที่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะขอข้อเท็จจริงดังกล่าว โดยไม่ต้องขอความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลนั้นได้ ดังนั้น เมื่อคณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน คณะกรรมการการแพทย์ คณะอนุกรรมการ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ เป็นเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจตามกฎหมายในการเรียกหรือสั่งให้แพทย์และโรงพยาบาลซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐและเป็นหน่วยงานของรัฐส่งเอกสารหลักฐานทางการแพทย์ของผู้ป่วยให้แก่คณะกรรมการ ฯลฯ แพทย์และโรงพยาบาลก็มีหน้าที่ต้องจัดส่งเอกสารหลักฐานทางการแพทย์เพื่อประกอบการพิจารณาของคณะกรรมการ ฯลฯ ได้โดยไม่ขัดต่อพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการพ.ศ. ๒๕๔๐ ด้วย

ประเด็นที่สอง บทบัญญัติมาตรา ๔๒ และมาตรา ๕๗ (๒) แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย หรือไม่ อย่างไร นั้น เห็นว่าในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๓๒ (๖)^๕ บัญญัติให้คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทนมีอำนาจหน้าที่ให้คำปรึกษาและแนะนำแก่สำนักงานประกันสังคมในการดำเนินการตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ประกอบกับมาตรา ๓๘^๖ และมาตรา ๔๐^๗ บัญญัติให้มีคณะกรรมการการแพทย์มีอำนาจให้คำปรึกษาแนะนำในทาง

(๕) รายงานการแพทย์หรือข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการรุกรานสิทธิส่วนบุคคลโดยไม่สมควร

ฯลฯ

ฯลฯ

^๔ มาตรา ๒๔ หน่วยงานของรัฐจะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคลที่อยู่ในความควบคุมดูแลของตนต่อหน่วยงานของรัฐแห่งอื่นหรือผู้อื่น โดยปราศจากความยินยอมเป็นหนังสือของเจ้าของข้อมูลที่ให้ไว้ล่วงหน้าหรือในขณะนั้นมิได้ เว้นแต่เป็นการเปิดเผย ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๘) ต่อศาล และเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือหน่วยงานของรัฐหรือบุคคลที่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะขอข้อเท็จจริงดังกล่าว

ฯลฯ

ฯลฯ

^๕ มาตรา ๓๒ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๖) ให้คำปรึกษาและแนะนำแก่สำนักงานประกันสังคมในการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

^๖ มาตรา ๓๘ ให้มีคณะกรรมการการแพทย์คณะหนึ่ง ประกอบด้วยประธานกรรมการและกรรมการอื่นมีจำนวนรวมกันไม่สิบห้าคนซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในวิชาชีพเวชกรรมสาขาต่างๆ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งข้าราชการของสำนักงานประกันสังคมเป็นกรรมการและเลขานุการให้นับมาตรา ๓๓ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๖ วรรคสองและวรรคสามมาใช้บังคับโดยอนุโลม

การแพทย์แก่คณะกรรมการและสำนักงานประกันสังคม ดังนั้นมาตรา ๔๒^{๑๒} แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทนพ.ศ. ๒๕๓๗ จึงบัญญัติให้คณะกรรมการกองทุนเงินทดแทน คณะกรรมการการแพทย์ ฯลฯ มีอำนาจสั่งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องส่งเอกสารหรือข้อมูลที่เป็นมาพิจารณาได้ และมาตรา ๕๗ (๒)^{๑๓} แห่งพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ ก็ได้บัญญัติให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจมีหนังสือให้ส่งเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องมาเพื่อประกอบการพิจารณาได้ด้วย จึงเห็นได้ว่า พระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๕๗ (๒) เป็นบทบัญญัติที่จำเป็นในการให้ผู้มีอำนาจหน้าที่สั่งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องส่งเอกสารหลักฐานทางการแพทย์มาเพื่อประกอบการพิจารณาในเรื่องหรือจำนวนเงินทดแทนที่จะจ่ายให้แก่ลูกจ้างซึ่งเป็นผู้ได้รับประโยชน์โดยตรง บทบัญญัติทั้งสองมาตรานี้จึงเป็นบทบัญญัติที่รองรับการปฏิบัติงานของผู้มีอำนาจและหน้าที่เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ มิใช่เรื่องการกระทำละเมิดหรือการกระทำที่กระทบถึงสิทธิส่วนบุคคลที่จะได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงเห็นว่าพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๔๒ และมาตรา ๕๗ (๒) ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

(ศาสตราจารย์พิเศษ ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มิถุนายน ๒๕๕๕

^{๑๑} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^{๑๒} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น

^{๑๓} โปรดดูเชิงอรรถที่ ๔, ข้างต้น